ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, μοῦ εἶπε τότε ὁ κ. Τρελόνυ. Θέλω ὅμως νὰ μὴ τῆς πῆς τίποτε προτοῦ τὴν ἰδῶ ἐγὼ καὶ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω.

Ἐδῶ ὅμως σοβαρεύτηκε πάλι καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφραση ἀποφασιστικότητος.

— Ὁ καιρὸς περνάει, εἶπε. Πρέπει νὰ σκεφθῶ γιὰ μερικὰ πράγματα τόσο ἐπείγοντα καὶ τόσο παράξενα, ποὺ δὲν κάνει νὰ χάνω οὔτε μιὰ ὥρα. Ἄλλως θὰ σοῦ μιλοῦσα τώρα, ποὺ μόλις σὲ γνώρισα, γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κόρης μου καὶ γιὰ τὴ μέλλουσα εὐτυχία της.

Μιλοῦσε μ' ἕναν τόνο ὑπερήφανο, ποὺ μοῦκανε ἐντύπωση καὶ μοῦ ἐπερβλήθη.

— Θὰ σεβασθῶ τὶς θελήσεις σας, κύριε, τοῦ εἶπα καθὼς ἔφευγα.

Μόλις βγῆκα ἀπ' τὸ δωμάτιο, τὸν ἄκουσα νὰ κλειδώνῃ τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα.

Ὅταν εἶπα στὸν Κορμὲκ ὅτι ὁ κ. Τρελόνυ εἶχε ἀναλάβει τελείως,ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ σᾶν τρελλός. Σταμάτησε ὅμως ἄξαφνα, καὶ μοῦ εἶπε νὰ προσέξω, ὅταν ὁ κ. Τρελόνυ μοῦ πῇ πρώτη φορὰ γιὰ τὴν εὕρεσι τῶν λύχνων καὶ τὶς πρῶτες ἐπισκέψεις στὸν τάφο, νὰ μὴ δώσω ἀπόλυτο κῦρος στὰ λόγια του.«Καὶ θὰ σοῦ κάμῃ λόγο γι' αὐτά,» εἶπε, καὶ μὲ κύτταξε λοξά, μ' ἕνα ὕφος ποὺ μοῦλεγε πῶς ἤξερε τὸ αἴσθημά μου. Ἐμεινα σύμφωνος μαζύ του σ' αὐτό, γιατὶ τὸ βρῆκα πολὺ σωστό. Δὲν καταλάβαινα καλὰ τὸ γιατί· ἤξερα ὅμως ὅτι ὁ κ. Τρελόνυ ἤτανε παράξενος ἄνθρωπος. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἔκανα πὼς δὲν ἤξερα τίποτε γι' αὐτά.

Σ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ σπιτιοῦ ἡ θεραπεία τοῦ κ. Τρελόνυ δὲν ἔκανε τὴν ἴδια ἐντύπωση. Ἡ κ. Γκράντ ἔκλαψε ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησί της· ἔπειτα πῆγε νὰ κάνῃ ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ σιγυρίσῃ τὸ σπίτι γιὰ τὸ «ἀφεντικό» της, καθὼς ἔλεγε πάντοτε τὸν κ. Τρελόνυ. Ἡ νοσοκόμα ἔμεινε κάπως πειὸ ἀπαθής. Χάρηκε ὅμως ποὺ τελειώσανε τὰ βάσανά μας, καὶ πῆγε νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ πράγματά της γιὰ νὰ φύγῃ.

Πῆρα τὸ Ντόου στὸ σπουδαστήριο, κι' ἐκεῖ τοῦ εἶπα τὰ νέα.Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο συνῆλθε,ἔτσι ἄξαφνα, ὁ ἄρρωστος, τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξή του. Ἀλλὰ κ' ἐμένα μὲ ἐξέπληξαν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Ντόου :

— Καὶ πῶς ἐξήγησε τὴ λιποθυμία του ;

Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲ μὲ εἶχε καθόλου ἀπασχολήσει. Τὸ σκέφτηκα μόνο τὴν ὥρα ποὺ διηγούμην στὸν κ. Τρελόνυ τὰ διάφορα περιστατικὰ ποὺ μᾶς συνέβησαν ὅταν ἤτανε βυθισμένος στὸ λήθαργό του.

— Δὲ σκέφτηκα νὰ τὸν ἐρωτήσω, τοῦ εἶπα.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἱκανοποιήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴν ἀπαντησί μου.

— Ἄς εἶνε,εἶπε, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ πράγματα διορθώνονται, τὰ ξεχνάει ὁ κόσμος ὅλα... Ὁπωσδήποτε, ἐγὼ τώρα πειὰ δὲν ἔχω καιμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ. Ἄλλως τε ὁ κ. Τρελόνυ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ξέρῃ. Γιατὶ ξέρουμε ὅλοι ὅτι τὸ περίμενε αὐτὸ ἢ τελοσπάντων κάτι ἄλλο παρόμοιο. Κι' ἀφ' οὗ δὲν ἐζήτησε τὴν βοήθεια τῆς ἀστυνομίας, θὰ πῇ ὅτι δὲ θέλει νὰ ἀναμιχθῇ ἡ ἀστυνομία ἢ ἄλλος κανένας στὶς ὑποθέσεις του. Θὰ ποῦμε τώρα ὅτι ἤτανε τυχαῖο ἀτύχημα, ἢ κάτι ἄλλο τέτοιο ἀπάνω-κάτω, ἔτσι γιὰ τὸν τύπο. Κι' ἐδῶ τελειώνει τὸ ζήτημα. Ὅσο γιὰ μένα, σᾶς τὸ λέω εἰλικρινῶς, κύριε, ὅτι μένω πολὺ εὐχαριστημένος. Γιατὶ αὐτὰ τὰ πολλὰ κι' ἀνεξήγητα μυστήρια δὲν εἶνε γιὰ μένα.—Ἐγὼ εἶμαι γιὰ τὰ ἐγκλήματα καὶ τοὺς κακούργους. Μολαταῦτα, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μάθω ἀνακαλύψαιε τίποτε. Θὰ ἤθελα ἰδίως νὰ ξέρω πῶς τὸν βγάλανε ἀπ' τὸ κρεββάτι του ἀφ' οὗ τὸν ἐδάγκωσεν ὁ γάτος, καὶ ποιὸς μεταχειρίστηκε τὸ μαχαῖρι ποὺ βρήκαμε κοντά του τὴ δεύτερη φορά. Γιατὶ ὁ Σύλβιο δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ μόνος του αὐτό... Μοῦ ἀπησχόλησε ὅμως πολὺ τὸ μυαλό μου αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ὑπόθεσις. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τὴν σκέπτομαι ἀκόμα, ὅταν ἔχω κι' ἄλλες δουλειὲς νὰ κυττάω. Πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ξεχάσω.

. . . . . .

Ὅταν ἡ Μαργαρίτα γύρισε ἀπὸ τὸν περίπατό της, τὴν ἀντάμωσα στὸ χώλ. Ἦταν ἀκόμα χλωμὴ καὶ φαινότανε λυπημένη, ἐν ᾧ ἐγὼ περίμενα νὰ τὴν ἰδῶ ζωηρότερη καὶ πειὸ γελαστὴ μετὰ τὸν περίπατό της. Τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ εἶδε, λάμψανε τὰ μάτια της καὶ μ' ἐκύτταξε καλὰ-καλά :

— Ἔχεις τίποτε καλὰ νέα νὰ μοῦ πῇς ! μὲ ρώτησε ἀμέσως. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε καλύτερα ;

— Ναί, τῆς εἶπα. Πῶς τὸ κατάλαβες ;

— Τὸ εἶδα στὰ μάτια σου... Θὰ πάω νὰ τὸν ἰδῶ ἀμέσως.

Ἔκανε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ τὴ σταμάτησα :

— Στάσου, τῆς εἶπα. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ στείλῃ νὰ σὲ φωνάξῃ, μόλις ντυθῇ.

— Εἶπε ὅτι θὰ στείλῃ νὰ μὲ φωνάξῃ ! ξανάπε ἔκπληκτη ἡ Μαργαρίτα. Ὥστε εἶνε καλὰ λοιπόν, συνῆλθε ἐντελῶς ; Δὲν ἔλεγα ποτὲ ὅτι θἄτανε τόσο καλά... Ὦ Μέλκομ !

Κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἔννοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ λυώνῃ μέσα μου. Μὲ συνεκίνησε πάρα πολὺ αὐτὸ τὸ θέαμα. Εἶδε τὴν συγκίνησί μου, καὶ φάνηκε ὅτι καταλάβαινε... Μοῦδωσε τὸ χέρι της. Ἐγὼ τῆς τῶσφιξα καὶ τῆς τὸ φίλησα. Κάτι τέτοιες στιγμὲς εἶνε δῶρο τῶν Θεῶν. Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν καὶ ἤξερα πὼς τὴν ἀγαποῦσα, κι' ὅτι κι' αὐτὴ ἐνόμιζε πῶς μ' ἀγαποῦσε ἐξ ἴσου, εἶχα μόνο ἐλπίδες. Ἀλλὰ τώρα οἱ ἐλπίδες μου ἄρχιζαν νὰ γίνονται πεποιθήσεις. Μ' ἄφισε νὰ τῆς σφίξω τὸ χέρι, καὶ μὲ κύτταξε τρυφερὰ στὰ μάτια. Δὲν εἴπαμε τίποτε, λέξι· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ποῦμε καὶ τίποτε. Μὰ καὶ μὲ λόγια δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ ἐκφράσουμε αὐτὸ ποὺ αἰσθανόμαστε τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Πιασμένοι χέρι μὲ χέρι, σᾶν δυὸ μικρὰ παιδιά, ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα καὶ περιμέναμε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κ. Τρελόνυ, ὥς ποὺ νὰ μᾶς φωνάξῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ μέσα.

Τῆς εἶπα στ' αὐτὶ—μ' ἄρεσε πολὺ καλλίτερα νὰ τῆς μιλῶ σιγανὰ καὶ μέσα στ' αὐτὶ παρὰ δυνατὰ κι' ἀπὸ μακρυὰ—πῶς εἶχε συνέλθει ὁ πατέρας της καὶ τί μοῦ εἶχε πῇ· καὶ τῆς εἶπα γιὰ ὅλα ὅσα εἴπαμε, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀφοροῦσαν αὐτή.

Πατέρας καὶ κόρη μείνανε μαζὶ στὴν κάμαρη

Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδοῦνι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κάμαρα. Ἡ Μαργαρίτα ἔφυγε ἀπὸ κοντά μου, καὶ μὲ κύτταξε, βάζοντας τὸ δάχτυλο στὰ χείλη.Πῆγε στὴν πόρτα καὶ χτύπησε σιγά.

— Ἐμπρός, ἀκούστησε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Ἐγὼ εἶμαι,πατέρα ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τῆς κόρης του.

Ἀκουστήκανε δυὸ-τρία γρήγορα βήματα μέσα στὸ δωμάτιο· κι' ἔπειτα ἄνοιξε διάπλατα ἡ πόρτα, καὶ ἡ Μαργαρίτα βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της.

Δὲν εἴπανε πολλά· λίγες μόνο διακεκομμένες φράσεις :

— Μπαμπᾶ ! Ἀγαπημένε μου μπαμπᾶ !

— Παιδί μου, Μαργαρίτα μου. Χρυσῆ μου κόρη !

— Ὦ ! μπαμπᾶ ! Ἐπὶ τέλους !

Ἐδῶ πατέρας καὶ κόρη μείκανε στὴν κάμαρα μαζύ, κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XIV

Τὸ μυστηριῶδες σημάδι

Ἐνῷ περίμενα νὰ μὲ φωνάξῃ καὶ μένα ὁ κ. Τρελόνυ νὰ μπῶ στὴν κάμαρά του,γιατὶ ἤξερα πῶς θὰ μὲ φώναζε σὲ λίγο, χίλιες ἰδέες περνοῦσαν στὸ μυαλό μου. Μετὰ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς χαρᾶς μου γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Μαργαρίτας, ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὸν ἑαυτό μου ἔρημο. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν διήρκεσε πολύ.

Κατάλαβα τότε ὅτι αὐτὲς οἱ δυὸ ψυχές, ἂν καὶ ἤτανε πατέρας καὶ κόρη, τώρα μόλις γνωριστήκανε καλά. Ἤτανε κι' οἱ δυὸ ἐπιφυλακτικοῦ χαρακτῆρος, κι' ὁ καθένας εἶχε σεβασθεῖ τὴν ἐπιφυλακτικότητα τοῦ ἄλλου κι' ἔτσι ἔγινε μιὰ μεγάλη παρεξήγησις. Ὁ καθένας νόμιζε ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε ὁ ἄλλος.Ὁ πατέρας νόμιζε πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἡ κόρη του καὶ ἡ κόρη νόμιζε πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὁ πατέρας της. Ἐνῷ καὶ ὁ πατέρας ἀγαποῦσε τὴν κόρη, κι' ἡ κόρη τὸν πατέρα. Ἀλλὰ τώρα τελειώσανε ὅλα αὐτὰ καὶ χαιρόμουνα κ' ἐγὼ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Μαργαρίτας.

Ἐνῷ ἀκόμα σκεπτόμουνα αὐτὰ καὶ ὀνειρευόμουνα τὴν μέλλουσα εὐτυχία μου, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ κ. Τρελόνυ μοῦγνεψε νἄμπω μέσα.

— Ἐλᾶτε μέσα, κύριε Ρόζ, μοῦ εἶπε φιλικά, ἀλλὰ μὲ τὴν τυπικὴ αὐτὴ εὐγένεια ποὺ μὲ τρόμαζε.

Μπῆκα μέσα, κ' αὐτὸς πάλι ἔκλεισε τὴν πόρτα. Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ τράβηξε πρὸς τὴν Μαργαρίτα.

Αὐτὴ κύτταξε πρῶτα ἐμένα κι' ἔπειτα τὸν πατέρα της, καὶ κατέβασε τὰ μάτια της.

Ὅταν στάθηκα κοντά της, ὁ κ. Τρελόνυ ἄφισε τὸ χέρι μου καὶ κυττάζοντας στὰ μάτια τὴν κόρη του, εἶπε :

— Ἂν τὰ πράγματα εἶνε ἔτσι ὅπως τὰ φαντάζομαι, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν μυστικὰ ἀναμεταξύμας.Ὁ Μέλκομ.Ρὸζ ξέρει τόσα πολλὰ γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας,ὥστε τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα.Μαργαρίτα, θ' ἀφίσῃς τὸν κ. Ρὸζ νὰ ἰδῇ τὸ χέρι σου ; (Ἀκολουθεῖ)